

Urząd Komisji Nadzoru Finansowego

.....
(podmiot zgłaszający)

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
1.	art. 129 ust. 4 pkt 1 ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje modyfikację brzmienia ust. 4 pkt 1 w następujący sposób: <i>„1) obejmuje wypłacone lub naliczone zmienne składniki wynagrodzenia, lub składniki, do otrzymania których uprawnienie może powstać w przyszłości, w tym udział w systemie przydziału opcji na akcje lub innym systemie wynagradzania za wyniki, wynagrodzenie z tytułu umowy o pracę, umowy zlecenia, umowy o dzieło lub innej umowy o podobnym charakterze;”.</i>	Proponowana zmiana art. 129 ust. 4 pkt 1 ustawy o biegłych rewidentach ma na celu doprecyzowanie, jakiego rodzaju świadczenia stanowią dodatkowe wynagrodzenie, o którym mowa w art. 129 ustawy o biegłych rewidentach.
2.	art. 130 ust. 9a ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje w art. 130 po ust. 9 dodać ust. 9a w następującym brzmieniu: <i>„9a. Komitet audytu może żądać omówienia przez kluczowego biegłego rewidenta atestacji</i>	Proponowana zmiana ma zapewnić – podobnie jak w art. 130 ust. 9 ustawy o biegłych rewidentach odnośnie sprawozdania dodatkowego dla komitetu audytu – zarówno JZP, jak i kluczowemu biegłemu rewidentowi atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju możliwość omówienia kluczowych kwestii wynikających z atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju, w tym np. zidentyfikowanych niespójności pomiędzy sprawozdawczością zrównoważonego rozwoju a sprawozdawczością finansową lub sprawozdaniem z działalności zidentyfikowanych w trakcie atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju w przypadku, gdy

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
		<i>sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju z komitetem audytu, zarządem lub innym organem zarządzającym, radą nadzorczą lub innym organem nadzorczym lub kontrolnym działającym w jednostce zainteresowania publicznego, lub kluczowy biegły rewident atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju może żądać omówienia z komitetem audytu, zarządem lub innym organem zarządzającym, radą nadzorczą lub innym organem nadzorczym lub kontrolnym działającym w jednostce zainteresowania publicznego kluczowych kwestii wynikających z atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju, które zostały wskazane w sprawozdaniu z atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju.</i>	usługa ta była świadczona przez firmę audytorską inną niż ta która przeprowadzała badanie sprawozdania finansowego.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
3.	art. 130a ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje usunięcie w całości art. 130a.	W dniu 1 stycznia 2020 r. weszła w życie ustawa nowelizująca¹ ustawę o biegłych rewidentach, które dodała do powyższej ustawy art. 130a. Z uzasadnienia do ustawy nowelizującej wynika, że celem rozszerzenia obowiązku posiadania komitetu audytu na spółki niepubliczne, zamierzające ubiegać się o dopuszczenie papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym (dalej: nowi emitenci), mimo że nie mieszczą się one w definicji JZP, było zapewnienie inwestorom większej wiarygodności informacji ujawnianych w procesie oferty publicznej (IPO). Jednak podmioty, do których art. 130a ustawy o biegłych rewidentach ma zastosowanie, nie podlegają wszystkim wymogom przewidzianym w ustawie o biegłych rewidentach, ponieważ nie są JZP. Komitet audytu spółek, niebędących JZP, nie ma możliwości wykonywania szeregu ustawowych zadań dotyczących: – procedury wyboru firmy audytorskiej i wydawania rekomendacji co do jej wyboru, – monitorowania okresów rotacji i karencji firmy audytorskiej i kluczowego biegłego rewidenta, – monitorowania i wydawania zgody na świadczenie dodatkowych usług przez badającą firmę audytorską i podmioty z jej sieci. Działanie komitetów audytu nowych emitentów jest zatem niepełne i nieporównywalne z funkcjonowaniem komitetów audytu w JZP. Jednocześnie, mimo tylko częściowej możliwości funkcjonowania komitetu audytu nowi emitenci muszą dodatkowo ponosić nakłady na zatrudnienie wysoko wykwalifikowanych członków komitetu audytu od momentu podjęcia przez walne zgromadzenie uchwały o ubieganiu się o dopuszczenie ich papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym, aż do momentu tego dopuszczenia. Nakłady te muszą być ponoszone niezależnie od długości całego procesu (średnio trwa on od 9 do 12 miesięcy) i niezależnie od tego,

¹ Ustawa z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r. poz. 1571, z późn. zm.), dalej: ustawa nowelizująca.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			czy ostatecznie dojdzie do dopuszczenia papierów do obrotu (w niektórych przypadkach nowi emitenci mimo zatwierdzenia prospektu przez KNF rezygnują z ubiegania się o wprowadzenie papierów wartościowych do publicznego obrotu). Ponadto zaobserwowano, że nowi emitenci mają trudności z wypełnieniem tego obowiązku i część z nich, pomimo statusu spółki zamierzającej ubiegać się o dopuszczenie, opóźnia jego wypełnienie. Art. 89 ust. 1 pkt 3) ustawy o biegłych rewidentach nakłada na KNF obowiązek monitorowania przestrzegania przepisów dotyczących powołania, składu i funkcjonowania komitetu audytu albo rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego lub kontrolnego w przypadku powierzenia im funkcji komitetu audytu. Dotyczy to nie tylko JZP, ale w chwili obecnej także do nowych emitentów. Z drugiej jednak strony szereg uprawnień KNF do podjęcia działań jest ograniczona do działań względem JZP. Przede wszystkim, art. 89 ust. 2 ustawy o biegłych rewidentach, określający uprawnienia KNF do realizacji zadań określonych w art. 89 ust. 1 pkt 3) ustawy o biegłych rewidentach, znajduje zastosowanie wyłącznie wobec JZP i nie obejmuje swoim zakresem podmiotów, wskazanych w art. 130a ustawy o biegłych rewidentach. To wobec JZP – a nie spółek zamierzających ubiegać się o dopuszczenie papierów wartościowych do obrotu na rynku regulowanym – przysługują KNF instrumenty pozwalające na egzekwowanie obowiązków związanych z komitetem audytu, np.: – zalecenie, o którym mowa w art. 68 ust. 8 ustawy o ofercie publicznej, oraz – uprawnienie do żądania od spółki prowadzącej rynek regulowany zawieszenia obrotu papierami wartościowymi na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi. Dodatkowo, art. 130a ustawy o biegłych rewidentach jest przejawem <i>gold-platingu</i>, bowiem regulacje prawa unijnego nakładają szczególne obowiązki w zakresie

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			komitetów ds. audytu jedynie na JZP. Taki dodatkowy obowiązek może przekładać się na spadek atrakcyjności polskiego rynku kapitałowego w stosunku do innych krajów EOG, w szczególności w zakresie procedowania wniosku o zatwierdzenie prospektu. Przedstawione powyżej argumenty, bazujące zarówno na doświadczeniach dotyczących dotychczasowego stosowania art. 130a ustawy o biegłych rewidentach, jak i na dążeniu do uproszczenia regulacji, a także obniżania kosztu pozyskania finansowania dla spółek, w opinii UKNF przemawiają za uchyleniem ww. przepisu w całości.
4.	art. 136 ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje usunięcie w całości art. 136.	UKNF proponuje przeprowadzenie rewizji zasadności utrzymywania art. 136 ustawy o biegłych rewidentach rozszerzającego w stosunku do art. 5 ust. 1 rozporządzenia 537/2014 zakres zakazanych usług dodatkowych, których nie może świadczyć badająca firma audytorska. Jest to przykład <i>gold-platingu</i> oraz ograniczenia dostępności i konkurencyjności usług audytorskich. Duże spółki mające skomplikowaną strukturę grupy kapitałowej, muszą być badane przez firmy audytorskie, które mają odpowiedni potencjał zarówno ludzki, jak i techniczny do wykonania takiego badania. Liczba takich firm audytorskich jest ograniczona do większych podmiotów. W momencie gdy dana firma audytorska świadczy spółce lub jej jednostce powiązanej usługi dodatkowe będące na liście usług niedozwolonych, nie może podjąć się jej badania. Zwiększenie zakresu usług niedozwolonych na poziomie krajowym, poprzez wykorzystanie opcji narodowej określonej w art. 5 ust. 2 rozporządzenia 537/2014, przyczynia się do powstania jeszcze większych ograniczeń co do wyboru firmy audytorskiej. Zdaniem UKNF decydujące stanowisko odnośnie zasadności tej propozycji powinno zostać przedstawione przez Ministerstwo Finansów, Polską Agencję Nadzoru Audytowego i Polską Izbę Biegłych Rewidentów.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
5.	art. 192 ust. 1 pkt 1 ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje modyfikację brzmienia art. 192 ust. 1 pkt 1 w następujący sposób: <i>„1) nie posiadają polityki w zakresie świadczenia dodatkowych usług przez firmę audytorską przeprowadzającą badanie lub atestację sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju, podmiot powiązany z firmą audytorską lub członka jego sieci;”.</i>	W art. 130 ust. 1 pkt 6 ustawy o biegłych rewidentach dodano obowiązek opracowywania polityki świadczenia przez firmę audytorską przeprowadzającą atestację sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju, przez podmioty powiązane z tą firmą audytorską oraz przez członka sieci, do której należy firma audytorska dozwolonych usług niebędących atestacją sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju. Konsekwencją dodania nowego obowiązku dla komitetu audytu – w ocenie UKNF – powinno być dodanie sankcji za jego niewykonanie, analogicznie jak w przypadku obecnie obowiązującej sankcji za brak polityki w zakresie świadczenia dodatkowych usług przez firmę audytorską, podmiot powiązany z firmą audytorską lub członka jego sieci.
6.	art. 192 ust. 1 pkt 2 ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje modyfikację brzmienia art. 192 ust. 1 pkt 2 w następujący sposób: <i>„2) nie posiadają polityki w zakresie wyboru firmy audytorskiej do badania sprawozdań finansowych lub polityki wyboru firmy audytorskiej do atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju – w przypadku jednostki zainteresowania publicznego obowiązanej do sporządzania sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju lub</i>	W art. 130 ust. 1 pkt 5 ustawy o biegłych rewidentach dodano obowiązek opracowywania polityki wyboru firmy audytorskiej do przeprowadzenia atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju – w przypadku jednostki zainteresowania publicznego obowiązanej do sporządzania sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju grupy kapitałowej. Konsekwencją dodania nowego obowiązku dla komitetu audytu powinno być dodanie sankcji za jego nie wykonanie, analogicznie jak w przypadku obecnie obowiązującej sankcji za brak polityki wyboru firmy audytorskiej do badania sprawozdań finansowych.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
		<i>sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju grupy kapitałowej;</i>	
7.	art. 215b ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje po art. 215a dodać art. 215b w następującym brzmieniu: <i>„Art. 215b. 1. Kto nie wykonuje obowiązku określonego w art. 89 ust. 2 pkt 1 ustawy lub wykonuje go nienależycie, podlega grzywnie do 250 000 zł.”</i>	Proponowana zmiana ma na celu dodanie przepisu karnego sankcjonującego niewykonywanie obowiązków wynikających z art. 89 ust. 2 pkt 1 ustawy o biegłych rewidentach. W obecnym brzmieniu ustawy o biegłych rewidentach brak jest możliwości zastosowania sankcji za nieudzielenie KNF wyjaśnień lub nieprzekazanie dokumentów lub ich kopii, przez co UKNF w procesie uzyskiwania wyjaśnień do JZP, który poprzedza ewentualne postępowanie administracyjne, nie ma narzędzi dyscyplinujących w powyższym zakresie. Proponowany przepis prawa miałby przede wszystkim charakter prewencyjny. W przypadku uwzględnienia niniejszej uwagi, UKNF wskazuje na konieczność zmiany tytułu rozdziału 12a na tytuł: „Przepisy karne”.
8.	art. 2 ust. 9 lit. b ustawy o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym	UKNF proponuje zmianę art. 2 ust. 9 lit. b w następujący sposób: <i>„Ilekoć w niniejszej ustawie jest mowa o jednostkach zainteresowania publicznego - należy przez to rozumieć jednostki interesu publicznego (...) obejmujące: banki krajowe w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe”</i>	Postulowana przez UKNF zmiana zakłada wyłączenie oddziałów instytucji kredytowych oraz oddziałów banków zagranicznych z definicji jednostek zainteresowania publicznego. UKNF podnosi, że komitety audytu w większości oddziałów funkcjonują na poziomie jednostki macierzystej i podlegają nadzorowi sprawowanemu przez nadzór macierzysty – w czym uzasadnienie znajduje zgłoszona propozycja.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
9.	art. 2 pkt 9 lit. c) ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje zmianę art. 2 ust. 9 lit. c w następujący sposób: „Ilekcroć w niniejszej ustawie jest mowa o jednostkach zainteresowania publicznego - należy przez to rozumieć jednostki interesu publicznego (...) obejmujące: <i>zakłady ubezpieczeń i zakłady reasekuracji oraz główne oddziały zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w rozumieniu ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej</i>”.	Ustawa o biegłych rewidentach² w art. 89 ust. 1 nakłada na Komisję Nadzoru Finansowego obowiązek: 1) sprawowania nadzoru publicznego nad stosowaniem przez jednostki zainteresowania publicznego (JZP) przepisów tytułu III rozporządzenia nr 537/2014,³ 2) wykonywania zadań przewidzianych dla właściwego organu, wskazanych w art. 16 ust. 3 lit. f i art. 17 ust. 6 rozporządzenia nr 537/2014, 3) monitorowania przestrzegania przepisów dotyczących powołania, składu i funkcjonowania m.in. komitetu audytu albo rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego lub kontrolnego w przypadku powierzenia im funkcji komitetu audytu. W katalogu definicji JZP zamieszczonej w art. 2 pkt 9 lit. c) ustawy o biegłych rewidentach znajdują się oddziały zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji w rozumieniu ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej⁴, tj. art. 3 ust. 1 ww. ustawy: pkt 22) oddział – każdą formę stałej obecności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zakładu ubezpieczeń mającego siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej lub zakładu reasekuracji mającego siedzibę w państwie członkowskim Unii Europejskiej, w tym oddział, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jednocześnie w przywołanej w ustawie o biegłych rewidentach ustawie o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej w art. 204 ust. 3 wskazano, że „Wyłączny nadzór nad gospodarką finansową zagranicznego zakładu ubezpieczeń z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub zagranicznego

² Ustawa z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1035 z późn. zm.).

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylającego decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz. Urz. UE L 158 z 27.05.2014, str. 77 oraz Dz. Urz. UE L 170 z 11.06.2014, str. 66).

⁴ Ustawa z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (t. j. Dz. U. z 2024 r. poz. 838 z późn. zm.).

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			zakładu reasekuracji z innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wykonującego działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, sprawuje organ nadzorczy państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym zakład ma swoją siedzibę.” Ponadto zgodnie z ustawą o rachunkowości⁵⁾: art. 64 ust. 1. pkt 1 obligatoryjnemu badaniu podlegają roczne sprawozdania finansowe – kontynuujących działalność głównych oddziałów i oddziałów zakładów ubezpieczeń, głównych oddziałów i oddziałów zakładów reasekuracji; art. 81 ust. 2 pkt 6 lit. a) Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego szczególne zasady rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji, w tym również tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych oraz zakres informacji wykazywanych w informacji dodatkowej, zasady sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych grup kapitałowych, w tym zakres informacji wykazywanych w skonsolidowanych sprawozdaniach finansowych grup kapitałowych oraz w sprawozdaniach z działalności. W § 4 rozporządzenia⁶⁾ w sprawie szczególnych zasad rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji określono, że główne oddziały oraz oddziały zagranicznych zakładów ubezpieczeń i zagranicznych zakładów reasekuracji stosują zasady rachunkowości określone przez jednostkę macierzystą, o ile nie są sprzeczne z przepisami ustawy o rachunkowości. Odniesienie do prawa UE: DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych

⁵⁾ Ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120 z późn. zm.).

⁶⁾ Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji (Dz.U. z 2016 poz. 562).

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG w artykule 2 ust. 1 lit. c) definiując „jednostki interesu publicznego” wskazuje, że do tego katalogu zaliczane są zakłady ubezpieczeń w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy Rady 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń. Dyrektywa Rady 91/674/EWG definiowała w art. 2 ust. 1, iż środki koordynacyjne określone w niniejszej dyrektywie stosuje się do spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi Traktatu, które są: a) zakładami w rozumieniu art. 1 dyrektywy 73/239/EWG, z wyjątkiem tych towarzystw ubezpieczeń wzajemnych, które są wyłączone z zakresu tej dyrektywy na mocy jej art. 3, ale włączając zakłady określone w art. 4 lit. a), b), c) oraz e) tej dyrektywy, chyba że ich działalność nie polega wyłącznie lub głównie na prowadzeniu działalności ubezpieczeniowej; b) zakładami w rozumieniu art. 1 dyrektywy 79/267/EWG, z wyłączeniem zakładów i towarzystw ubezpieczeń wzajemnych określonych w art. 2 ust. 2 i 3 oraz art. 3 tej dyrektywy; lub c) zakładami prowadzącymi działalność reasekuracyjną. Dyrektywa 76/580/EWG uchylona została przez Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyłącalność II)⁷, która w artykule 13 definiuje, że pojęcie: – "zakład ubezpieczeń" oznacza zakład ubezpieczeń bezpośrednich na życie lub innych niż na życie, który uzyskał zezwolenie zgodnie z art. 14 (art. 13 ust. 1 ww. dyrektywy);

⁷ Dyrektywa Wyłącalność II zmieniona przez Dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2025/2 z dnia 27 listopada 2024 r. w sprawie zmiany dyrektywy 2009/138/WE w odniesieniu do proporcjonalności, jakości nadzoru, sprawozdawczości, środków dotyczących gwarancji długoterminowych, narzędzi makroostrożnościowych, ryzyk dla zrównoważonego rozwoju oraz nadzoru nad grupą i nadzoru transgranicznego, a także w sprawie zmiany dyrektyw 2002/87/WE i 2013/34/UE

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			– "zakład reasekuracji" oznacza zakład, który zgodnie z art. 14 otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności reasekuracyjnej (art. 13 ust. 4 ww. dyrektywy); Jednocześnie w artykule 14 ww. dyrektywy wskazano, że: 1. <i>Podjęcie działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich lub reasekuracji objętej niniejszą dyrektywą wymaga uprzedniego uzyskania zezwolenia.</i> 2. <i>O zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, występuje do organów nadzoru państwa członkowskiego siedziby:</i> a) <i>każdy zakład, który ustanawia swoją siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego; lub</i> b) <i>każdy zakład ubezpieczeń, który uzyskawszy zezwolenie zgodnie z ust. 1 zamierza rozszerzyć swoją działalność na całą grupę ubezpieczeń lub na grupy ubezpieczeń inne niż te, na które uzyskał zezwolenie.</i> Podjęcie działalności ubezpieczeniowej przez oddział zakładu ubezpieczeń/reasekuracji w Polsce nie wymaga wydania odrębnego zezwolenia przez KNF, lecz jedynie notyfikacji przewidzianej w art. 204 oraz 206 ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. Transgraniczne wykonywanie działalności ubezpieczeniowej na terytorium RP odbywa się na podstawie zezwolenia uzyskanego przez zakład ubezpieczeń w państwie UE, w którym ma główną siedzibę statutową. Sposób zdefiniowania zakładu ubezpieczeń/reasekuracji w dyrektywie Wyłącznie II oraz ograniczenia w zakresie nadzoru nad gospodarką finansową oddziałów zakładów ubezpieczeń/reasekuracji wynikające z zapisów ustawy o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej, mimo obowiązku badań sprawozdań finansowych i nałożenia szczególnych zasad rachunkowości na ww. jednostki, powodują, że zagraniczne zakłady ubezpieczeń/reasekuracji prowadzące działalność na terytorium RP w formie oddziału nie przekazują do UKNF: a) sprawozdań finansowych, które podlegają badaniu przez biegłego rewidenta,

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			b) sprawozdań z badania sprawozdań finansowych oddziałów zakładów ubezpieczeń/reasekuracji, c) informacji o dokonywanym wyborze firmy audytorskiej do przeprowadzenia badań ustawowych (w tym informacji nt. rotacji firmy audytorskiej i biegłego rewidenta), d) informacji na temat powołaniu, składu i funkcjonowania komitetu audytu (KA) albo innego organu pełniącego rolę KA. Dodatkowo w art. 128 ust. 3a ustawy o biegłych rewidentach wskazano, że <i>obowiązek powołania komitetu audytu przez oddział instytucji kredytowej i oddział banku zagranicznego oraz główny oddział i oddział zakładu ubezpieczeń i zakładu reasekuracji, o których mowa w art. 2 pkt 9 lit. b i c, uznaje się za spełniony, jeżeli jednostka macierzysta tego oddziału powoła komitet ds. audytu, o którym mowa w art. 39 ust. 1 dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG (Dz. Urz. UE L 157 z 09.06.2006, str. 87, z późn. zm.169)). Przepisów art. 129 oraz art. 130 nie stosuje się.</i> W efekcie KNF nie posiada w praktyce prawnych i technicznych możliwości, aby realizować zadania w zakresie nadzoru publicznego określonego w ustawie o biegłych rewidentach. W związku z powyższym KNF de facto nie prowadzi nadzoru nad: – komitetami audytu (które działają w jednostkach macierzystych), – powoływaniem biegłych rewidentów lub firm audytorskich (nadzoru nad procedurą wyboru, rotacją) w zakresie oddziałów zakładów ubezpieczeń i zakładów reasekuracji wymienionych w katalogu JZP. Powyższe stanowi przesłanki do wykreślenia z katalogu JZP oddziałów zakładów ubezpieczeń i reasekuracji - art. 2 pkt 9 lit. c) ustawy o biegłych rewidentach przy jednoczesnym zachowaniu wymogów badania sprawozdań finansowych tych jednostek określonych w ustawie o rachunkowości.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			Wg stanu na 31.12.2024 roku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działały 22 oddziały zakładów ubezpieczeń państw członkowskich UE oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EEA).
10.	art. 66 ust. 6 ustawy o rachunkowości	-	Potrzeba wprowadzenia zmian w przepisach w ustawie o rachunkowości lub ustawie o biegłych rewidentach, które dotyczą nieważności badania z mocy prawa Przepis art. 66 ust. 6 ustawy o rachunkowości dotyczący nieważności badania z mocy prawa niesie za sobą bardzo rozległe i poważne konsekwencje, w szczególności w odniesieniu do badania jednostek zainteresowania publicznego (JZP). Nieważność z mocy prawa w praktyce może rodzić wiele problemów ze względu na pewną „automatyczność” i brak odpowiedniej procedury w przepisach prawa w zakresie stwierdzenia nieważności badania sprawozdania finansowego (w tym w szczególności, kto stwierdza nieważność, kogo i jak informuje o takim fakcie). UKNF zwraca uwagę na to, że przepisy ustawy o biegłych rewidentach (w szczególności art. 69 ust 6 i 7, art. 72, art. 136 ust. 3), jak i przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady(UE) nr 537/2014 wskazane w art. 66 ust 6 ustawy o rachunkowości, jako skutkujące nieważnością badania z mocy prawa, nie są jednoznaczne i mogą tym samym być różnie interpretowane.
11.	art. 192 ust. 1	t	Celem wprowadzenia przedmiotowej zmiany jest zniesienie obligatoryjnego charakteru sankcji, w odniesieniu do podmiotów nadzorowanych przez Komisję. Przedmiotowa zmiana: (i) pozwoli na proporcjonalną reakcję Komisji w stosunku do odnotowanych naruszeń (ii) stworzy rozwiązanie bardziej zbliżone do uprawnień Polskiej Agencji Nadzoru Audytowego w stosunku do firm audytorskich, tym samym likwidując występujący obecnie nieuzasadniony dualizm w przepisach sankcyjnych (iii) wyeliminuje istniejącą obecnie na dregulację w stosunku do implementowanej ustawą o biegłych rewidentach dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2006/43/WE w sprawie

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych – obecnie ustawa o biegłych rewidentach przewiduje bowiem rozwiązanie bardziej restrykcyjne niż przewiduje ww. dyrektywa. Tożsama propozycja zmiany art. 192 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach została przesłana w dniu 29 stycznia 2025 r. do Ministerstwa Rozwoju i Technologii (dalej „MRiT”) z prośbą o jej uwzględnienie w planowanej kolejnej ustawie deregulacyjnej. W piśmie skierowanym do MRiT znalazło się analogiczne do poniższego uzasadnienie. <u>Stanowisko UKNF zostało podtrzymane i również uzasadnione szczegółowo w piśmie do Ministerstwa Finansów z dnia 28 marca 2025 r. (znak: DPS-DPSZA1.071.1.2025.ASS) przesłanym w związku z zarządzeniem Ministra Finansów z dn. 09 marca 2025 r. sprawie powołania Zespołu do spraw deregulacji w działach administracji rządowej: budżet, finanse publiczne oraz instytucje finansowe (postać elektroniczna pisma w załączeniu) jako jeden ze wskazanych przez UKNF postulatów deregulacyjnych.</u> <u>Takie samo stanowisko UKNF zostało również przekazane w odpowiedzi na pismo z dnia 18 kwietnia 2025 r., znak: DWR6.5200.3.2025, w sprawie prekonsultacji projektu przepisów art. 190, 193 i 194 ustawy o zmianie ustawy o biegłych rewidentach (...).</u> UKNF proponuje zmianę art. 192 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach poprzez zastąpienie dotychczasowego brzmienia wstępu do wyliczenia ww. przepisu, tj.: „Jednostka zainteresowania publicznego, członek jej zarządu lub innego organu zarządzającego lub rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego, lub komitetu audytu lub odrębnego komitetu, o którym mowa w art. 128 ust. 1b, oraz podmioty z nimi powiązane oraz powiązane strony trzecie, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. c rozporządzenia nr 537/2014, podlegają karze administracyjnej za naruszenie przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 537/2014 nakładanej przez Komisję Nadzoru Finansowego w przypadku, gdy:”

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			nowym brzmieniem: <i>„Na jednostkę zainteresowania publicznego, członka jej zarządu lub innego organu zarządzającego lub rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego, lub komitetu audytu lub odrębnego komitetu, o którym mowa w art. 128 ust. 1b, oraz podmioty z nimi powiązane oraz powiązane strony trzecie, o których mowa w art. 23 ust. 3 akapit drugi lit. c rozporządzenia nr 537/2014, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć karę administracyjną za naruszenie przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 537/2014 w przypadku, gdy:”</i> Karami administracyjnymi, o których mowa w ww. przepisie, zgodnie z art. 193 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach, są sankcja pieniężna lub <i>„zakaz pełnienia funkcji członka zarządu lub innego organu zarządzającego lub członka rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego w jednostkach zainteresowania publicznego przez osoby odpowiedzialne za naruszenie przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 537/2014 przez okres od roku do 3 lat”</i>. Obie ww. sankcje stanowią zatem istotną dolegliwość dla podmiotu dopuszczającego się naruszenia. Jednocześnie, z samego charakteru zakazu pełnienia danej funkcji w organach spółki wynika, że znajdzie ona zastosowanie wyłącznie do osób fizycznych objętych normą art. 192 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach. W konsekwencji, w przypadku naruszenia przepisów ustawy o biegłych rewidentach przez jednostkę zainteresowania publicznego jedyną możliwą do zastosowania sankcją jest kara pieniężna. Wobec obligatoryjnego charakteru sankcji, o czym aktualnie przesądzają użyte w art. 192 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach wyrazy <i>„podlegają karze administracyjnej”</i>, niezależnie od wagi danego naruszenia wymienionego w ww. przepisie, Komisja Nadzoru Finansowego każdorazowo zobowiązana jest zatem do nałożenia na JZP kary pieniężnej. Analogicznego rozwiązania nie przewidziano przy tym w przepisach sankcyjnych dotyczących firm audytorskich nadzorowanych przez Polską Agencję Nadzoru

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			Audytowego (dalej: „Agencja”). Jakkolwiek w art. 182 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach również posłużono się wyrazami „<i>firma audytorska podlega karze administracyjnej</i>”, to katalog tych kar administracyjnych jest znacznie szerszy, co daje organowi realną możliwość wyboru odpowiedniej z punktu celów nadzoru i spełniającej wymóg proporcjonalności sankcji. Organ właściwy może dokonać wyboru spośród następujących kar: (1) kara upomnienia; (2) kara pieniężna; (3) zakaz przeprowadzania badań i atestacji sprawozdawczości zrównoważonego rozwoju; (4) zakaz wykonywania czynności rewizji finansowej; (5) zakaz świadczenia usług objętych standardami wykonywania zawodu; (6) zakaz pełnienia funkcji członka zarządu lub innego organu zarządzającego lub członka rady nadzorczej lub innego organu nadzorczego w firmach audytorskich przez osoby odpowiedzialne za naruszenie przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 537/2014; (7) skreślenie z listy (art. 183 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach). W konsekwencji, mimo obligatoryjnego charakteru kary administracyjnej, Agencja dysponuje szerokim katalogiem kar o różnym stopniu dolegliwości, poczynając od kary upomnienia. Kara pieniężna stanowi przy tym jedną z siedmiu możliwości. Ww. rozbieżność między przepisami sankcyjnymi dotyczącymi firm audytorskich nadzorowanymi przez Agencję, a JZP nadzorowanymi przez Komisję stwarza, w ocenie UKNF, niepożądany dualizm nieznajdujący uzasadnienia w implementowanych ustawą o biegłych rewidentach przepisach unijnych, tj. dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych (dalej: „Dyrektywa 2014/56”). Z samej Dyrektywy 2014/56 nie wynika nadto obowiązek państw członkowskich do wprowadzenia w swoich porządkach prawnych obligatoryjnego charakteru kar administracyjnych. W Dyrektywie 2014/56 w ww. zakresie wskazano: • <i>W celu zwiększenia zgodności z wymogami niniejszej dyrektywy i rozporządzenia (UE) nr 537/2014 oraz zgodnie z komunikatem Komisji z dnia 8 grudnia 2010 r. zatytułowanym „Wzmocnienie systemów kar w branży usług finansowych”, należy wzmocnić uprawnienia właściwych organów do</i>

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			<i>przyjmowania środków nadzorczych oraz uprawnienia do nakładania kar. Należy przewidzieć kary administracyjne pieniężne nakładane na biegłych rewidentów, firmy audytorskie i jednostki interesu publicznego w związku ze stwierdzonymi naruszeniami – pkt 15 Preambuły;</i> <i>Właściwe organy powinny mieć możliwość nakładania administracyjnych kar pieniężnych, które są rzeczywiście odstraszające (...) – pkt 16 Preambuły;</i> <i>Państwa członkowskie przewidują, by właściwe organy miały uprawnienia do podejmowania lub nakładania co najmniej następujących administracyjnych środków i kar za naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy i, w stosownych przypadkach, rozporządzenia (UE) nr 537/2014: (...) nałożenie administracyjnych kar pieniężnych na osoby fizyczne oraz prawne – art. 1 pkt 25 w zakresie brzmienia art. 30a ust. 1.</i> Dyrektywa 2014/56 wprowadza zatem dla państw członkowskich wymóg, aby organy miały możliwość nałożenia kar pieniężnych, a nie aby był to każdorazowo stosowany środek nadzorczy. Ustawa o biegłych rewidentach przewiduje zatem rozwiązania bardziej restrykcyjne niż przewiduje to Dyrektywa 2014/56, tworząc tym samym niepożądaną nadregulację (tzw. <i>gold-plating</i> oznaczający wprowadzanie w procesie transpozycji prawa UE wymogów lub procedur, których prawo to nie wymaga). Powszechnie uznaje się, że nadtranspozycja dyrektyw unijnych do krajowego porządku prawnego jest szkodliwą praktyką, chociażby ze względu na generowanie dodatkowych kosztów i obciążeń administracyjnych. Gold-plating stanowi nadto istotną przeszkodę dla spójności prawa unijnego, wprowadzając odmienne standardy prawne w państwach członkowskich. Stąd też zarówno instytucje Unii Europejskiej, jak również poszczególne państwa członkowskie podejmują działania w celu eliminacji tej praktyki. Wprowadzenie proponowanej zmiany w art. 192 w ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach, pozwoli na proporcjonalną reakcję organu nadzoru w stosunku do odnotowanych naruszeń, w szczególności naruszeń krótkotrwałych, które JZP usunął przed interwencją organu nadzoru. W praktyce nadzorczej Komisji zdarzyły się już bowiem postępowania, w których naruszenie obowiązków ustawy przez JZP było krótkotrwałe i nie stanowiło realnego zagrożenia dla uczestników rynku (krótkotrwałe

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			naruszenia dotyczące nieprawidłowości w składzie Komitetu Audytu, które JZP usunęła jeszcze w toku prowadzonej przez KNF kontroli, niezwłocznie po zasygnalizowaniu przez Komisję uchybienia). Tym niemniej – niezależnie od zasadności prowadzenia tych postępowań z punktu widzenia celów nadzorczych – z uwagi na obligatoryjny charakter sankcji, Komisja zobowiązana jest do ich kontynuowania. UKNF przedstawia przy tym następujące statystyki dotyczące postępowań prowadzonych przez na podstawie art. 192 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach i wydanych w ich wyniku decyzji: a. 2022 r. – wydano 10 decyzji, z czego przedmiotem aż 9 z nich było odstępianie od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i związane z tym umorzenie postępowania administracyjnego; wydano 1 decyzję sankcyjną w przedmiocie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w kwocie 1 600 zł; b. 2023 r. – wydano 1 decyzję sankcyjną w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej w kwocie 30 000 zł; c. 2024 r. – nie wydano żadnej decyzji. Stąd też UKNF widzi potrzebę zmiany treści art. 192 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach poprzez wprowadzenie fakultatywnego charakteru kar pieniężnych. Powyższe pozwoli na większą elastyczność w stosowaniu przez KNF środków sankcyjnych, która dysponuje szeregiem tzw. miękkich (niesankcyjnych) narzędzi nadzorczego oddziaływania, co będzie stanowić rozwiązanie bardziej zbliżone do uprawnień Agencji w stosunku do firm audytorskich, przy jednoczesnym zachowaniu stawianych państwom członkowskim wymogów Dyrektywy 2014/56.
12.	art. 2 ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje dodanie do ustawy o biegłych rewidentach definicji „grupy kapitałowej”, „jednostki dominującej” i „jednostki powiązanej” oraz „jednostki dominującej wyższego szczebla”	UKNF podnosi, że w ustawie o biegłych rewidentach pojęcia te występują wielokrotnie, przy czym ustawa nie zawiera definicji legalnych użytych pojęć. Stąd UKNF identyfikuje zasadność wprowadzenia do ww. ustawy definicji legalnych pojęć: „grupy kapitałowej”, „jednostki dominującej” i „jednostki powiązanej” oraz „jednostki dominującej wyższego szczebla” - poprzez zdefiniowanie ich odwołaniem do ustawy dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
		oraz zdefiniowanie ich poprzez odwołanie do ustawy dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości. Proponujemy rozważenie możliwości zdefiniowania w ustawie o biegłych rewidentach pojęcia „kadry kierowniczej wyższego szczebla”.	UKNF poddaje pod rozagę możliwość zdefiniowania w ustawie o biegłych rewidentach pojęcia „kadry kierowniczej wyższego szczebla”.
13.	art. 76 ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje dodanie do art. 76 ust. 3a w brzmieniu: <i>„3a. Przed upływem terminów, o których mowa w ust. 1-3, osoby, o których mowa w ust. 1 i 3, nie mogą:</i> <i>1) zawrzeć z badaną jednostką umowy dotyczącej zajęcia stanowiska lub objęcia funkcji, o których mowa w ust. 1, lub</i> <i>2) zostać powołane w skład organów, o których mowa w ust. 1, lub w skład komitetu audytu badanej jednostki, nawet jeżeli wejście w życie umowy lub objęcie funkcji w organie lub Komitecie audytu następuje po upływie tych terminów.”.</i> Zmiana w ust. 4: w związku z powyższym, UKNF proponuje w ust. 4 zastąpienie wyrazów „ust. 1-3” wyrazami „ust. 1-3a”.	Art. 76 ustawy o biegłych rewidentach stanowi implementację art. 22a dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych. Zgodnie z wyrokiem TSUE z dnia 24 marca 2021 r., wydanym w sprawie C-950/19 w odpowiedzi na pytanie prejudycjalne, biegłego rewidenta powinno się uznać za osobę zajmującą kluczowe stanowisko kierownicze w badanej jednostce w rozumieniu tego przepisu z chwilą, gdy zawiera on z tą jednostką umowę o pracę dotyczącą tego stanowiska, nawet jeśli nie rozpoczął on jeszcze faktycznie wykonywania obowiązków na tym stanowisku. Trybunał zwrócił uwagę, że obowiązujące wersje językowe tego przepisu nie są w pełni spójne – w niektórych językach „zajmowanie stanowiska” wynika z samego nawiązania stosunku umownego, natomiast w innych językowe znaczenie tego sformułowania wiąże się z faktycznym wykonywaniem obowiązków. Biorąc pod uwagę rozbieżności między różnymi wersjami językowymi art. 22a ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/43/WE, należy zdaniem Trybunału zbadać kontekst tego przepisu, jak również jego cele oraz cele regulacji, której część przepis ten stanowi. Trybunał stwierdził, m.in.: „W szczególności prawodawca Unii zmierza poprzez ten zakaz do uniknięcia sytuacji, w której taki biegły rewident mógłby ulec pokusie sprzyjania swoim własnym interesom, faktycznym lub potencjalnym, przedstawiając sprawozdanie z badania, które byłoby przychylne takiej jednostce i za które owa jednostka nagrodziłaby go w perspektywie krótko- lub średnioterminowej ofertą objęcia kluczowego stanowiska kierowniczego w tej jednostce. Tymczasem należy stwierdzić, że samo istnienie stosunku umownego między biegłym rewidentem a badaną

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			jednostką, (...) może nie tylko prowadzić do konfliktu interesów, ale również stwarzać pozory takiego konfliktu.”. W ocenie UKNF „objęcie funkcji” w rozumieniu art. 76 ustawy o biegłych rewidentach w obecnym brzmieniu tego przepisu następuje z chwilą rozpoczęcia wykonywania tej funkcji. Regulacja w obecnym kształcie może zwiększać ryzyko konfliktu interesów, bądź prowadzić do sytuacji stwarzających pozory takiego konfliktu, co jest niepożądane z punktu widzenia ochrony zaufania do zawodu biegłego rewidenta i jego niezależności. Powyższa niespójność pomiędzy regulacją krajową, a wykładnią art. 22a ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/43/WE dokonaną przez Trybunał jest również niepożądana z punktu widzenia spójności systemu prawnego, pewności prawa i sprawnego wykonywania przez KNF jego obowiązków ustawowych. Konieczne jest zatem objęcie zakazem również zawierania przez biegłego rewidenta umowy z badaną jednostką, przewidującej pełnienie funkcji, ponieważ to wtedy może dojść do powstania konfliktu interesów u powołanej osoby. Należy zwrócić uwagę, że wyrok Trybunału odnosi się stricte do zawarcia umowy o pracę – wynika to z jego prejudycjalnego charakteru, powiązania z konkretną sprawą rozpatrywaną przed sądem krajowym, który pytanie zadał (w tym przypadku sądem fińskim). Jednak ewentualna nowelizacja art. 76 wymaga objęcia regulacją wszystkich postaci pełnienia funkcji w organach spółki znanych polskiemu porządkowi prawnemu – a więc nie tylko na podstawie umowy o pracę, ale również umów cywilnoprawnych. Ponadto, zgodnie z KSH do pełnienia funkcji w organach spółek nie jest wymagane zawarcie umowy, stąd projektowana regulacja powinna uwzględniać również i takie przypadki. W proponowanej nowelizacji czyni to pkt 2 ust. 3a: „3a. (...) 2) zostać powołane w skład organów, o których mowa w ust. 1, lub w skład komitetu audytu badanej jednostki (...)”. W sytuacji, kiedy członka organu spółki nie łączy z nią stosunek umowny, to moment powołania go (tj. moment kiedy podejmowana jest uchwała powołująca) stanowi chwilę, kiedy może powstać u tej osoby konflikt interesów, o którym mowa w wyroku TSUE z dnia 24 marca 2021 r. wydanym w sprawie C-950/19.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			Proponowana regulacja nie rodzi skutków finansowych dla sektora finansów publicznych.

1) odpowiednio: ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1035 z późn. zm.) lub ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120 z późn. zm. - w zakresie przepisów odnośnie rewizji finansowej

2) wskazanie jaki problem istnieje obecnie oraz w jaki sposób zaproponowana zmiana wpłynie na jego rozwiązanie oraz podanie - jeżeli jest to możliwe - danych niezbędnych do szczegółowej analizy oraz opracowania Oceny Skutków Regulacji, w tym uwzględnienie ewentualnych kosztów jakie zaproponowana zmiana może powodować

Urząd Komisji Nadzoru Finansowego (dalej: UKNF)

(podmiot zgłaszający)

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
1.	Art. 89 ust. 2 pkt 2 ustawy o biegłych rewidentach	UKNF proponuje modyfikację brzmienia ust. 2 pkt 2 w następujący sposób: „2) przeprowadzenia kontroli w siedzibie jednostki zainteresowania publicznego, o której mowa w art. 2 pkt 9 lit. b, c, e i f lub jednostki zainteresowania publicznego będącej krajową instytucją pieniądza elektronicznego, krajową instytucją płatniczą, towarzystwem funduszy inwestycyjnych, podmiotem prowadzącym działalność maklerską, spółdzielczą kasą oszczędnościowo kredytową;	Wyłączenie środka nadzorczego w postaci kontroli w siedzibie jednostki zainteresowania publicznego w odniesieniu do emitentów papierów wartościowych niebędących jednocześnie podmiotami, o których mowa w art. 2 pkt 9 lit. b, c, e i f ustawy o biegłych rewidentach¹ oraz niezależnie od ich wielkości: instytucjami pieniądza elektronicznego i krajowymi instytucjami płatniczymi, towarzystwami funduszy inwestycyjnych, podmiotami prowadzącymi działalność maklerską, spółdzielczymi kasami oszczędnościowo kredytowymi. Oznacza to usunięcie możliwości przeprowadzenia kontroli w siedzibie emitentów, którzy nie podlegają nadzorowi ostrożnościowemu Komisji Nadzoru Finansowego (dalej: KNF). KNF nie sprawuje nad emitentami nadzoru ostrożnościowego czy licencyjnego, lecz wyłącznie nadzór nad wypełnianiem przez nich obowiązków informacyjnych jako uczestników rynku kapitałowego, w tym nad przekazywaniem raportów bieżących i okresowych związanych ze sprawozdawczością finansową, informacji poufnych, manipulacji oraz innych wynikających z przepisów właściwych ustaw. Natomiast, KNF nie przysługują wobec emitentów uprawnienia kontrolne w ww. obszarach nadzoru. Ponadto emitenci papierów wartościowych zostali wprost wyłączeni z kręgu podmiotów nadzorowanych, wobec których KNF-owi przysługuje uprawnienie do kontroli

¹ Ustawa z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1035, z późn. zm.), dalej: ustawa o biegłych rewidentach.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			ich działalności i sytuacji finansowej, o którym mowa w art. 26 ust. 1 ustawy o nadzorze nad rynkiem kapitałowym². Podyktowane to było właśnie specyfiką nadzoru nad emitentami papierów wartościowych. UKNF również podkreśla, że ustawa o biegłych rewidentach w obecnym brzmieniu przewiduje wyłączenia i zróżnicowanie wymagań odnośnie równych grup emitentów. Przykładami są: 1) art. 128 ust. 4 powyższej ustawy, który daje możliwość powierzenia funkcji komitetu audytu (dalej: KA) radzie nadzorczej jako całości: a) bankom spółdzielczym, b) jednostkom samorządu terytorialnego będącymi jednostkami zainteresowania publicznego, c) podmiotom, o których mowa w art. 2 pkt 9 lit. I ustawy o biegłych rewidentach, d) jednostkom zainteresowania publicznego, innych niż wyżej wymienione oraz niebędących podmiotami, o których mowa w art. 2 pkt 9 lit. e–h (zatem również emitentom), w przypadku gdy są one małą jednostką w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1b ustawy o rachunkowości; 2) art. 128 ust. 5 powyższej ustawy, który w przypadku banków spółdzielczych i podmiotów, o których mowa w art. 2 pkt 9 lit. I tejże ustawy, umożliwia dalsze złagodzenie wymogów w postaci skrócenia okresów, o których mowa w art. 129 ust. 3 pkt 1 i 2 tejże ustawy, do roku. W ocenie UKNF ustawa o biegłych rewidentach w obecnym brzmieniu przewiduje pewne ułatwienia w stosunku do wybranych grup jednostek zainteresowania publicznego (dalej: JZP), zatem nie występuje całkowita jednorodność wymogów odnośnie wszystkich JZP.

² Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1161, z późn. zm.), dalej: ustawa o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			Wprowadzenie proponowanych zmian do art. 89 ust. 2 pkt 2 ustawy o biegłych rewidentach jedynie w stosunku do emitentów, nie spowoduje zatem, że będziemy mieli do czynienia z jedynym i nie występującym dotychczas zróżnicowaniem wymogów w stosunku do JZP. Jednocześnie, należy również wskazać, iż propozycja brzmienia art. 89 ust. 2 pkt 2 ustawy o biegłych rewidentach, włączająca emitentów w zakres kontroli, była podjęta na początku funkcjonowania przepisów odnośnie KA, gdy nie było wiadomo jak w praktyce wyglądać będzie nadzór nad nimi. Natomiast obecne doświadczenia nadzorcze UKNF wskazują właśnie na zasadność wyłączenia emitentów z tego zakresu i dlatego też UKNF przedstawia niniejszą propozycję jako wyniki praktyki nadzorczej UKNF w stosunku do KA emitentów. Narzędzia nadzorcze przewidziane w art. 89 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy o biegłych rewidentach w połączeniu z art. 68 ust. 8 ustawy o ofercie publicznej³ (możliwość wydawania emitentom zaleceń w odniesieniu do przepisów ustawy o biegłych rewidentach i rozporządzenia 537/2014⁴) okazują się być wystarczające do osiągnięcia celów nadzorczych. Nieproporcjonalne jest w stosunku do wyżej wymienionego głównego obszaru nadzoru nad emitentami, którzy nie są nadzorowani ostrożnościowo, wprowadzenie formy takiego nadzoru, jakim jest kontrola, w stosunku do pewnej części obowiązków nałożonych na emitentów. Uprawnienie do kontroli jest nieproporcjonalnie uciążliwe dla emitentów w stosunku do efektów, które mogłoby przynieść, a także kosztów, które generowałoby jego zastosowanie.

³ Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 620 z późn. zm.), dalej: ustawa o ofercie.

⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz.U. L 158 z 27.5.2014, p. 77–112, z późn. zm.); dalej: rozporządzenie 537/2014.

Lp.	Jednostka redakcyjna ustawy ¹⁾	Propozycja zmiany wraz z brzmieniem przepisów	Uzasadnienie ²⁾
			Należy także wskazać, iż w ocenie UKNF rezygnacja z restrykcyjnego przepisu, który był i najprawdopodobniej pozostanie przepisem martwym, jest rozwiązaniem optymalnym zarówno dla nadzorcy, jak i podmiotów nadzorowanych, aby mogły mieć większą przewidywalność działań nadzorczych, jakie mogą zostać w stosunku do niech podjęte. W opinii UKNF art. 89 ust. 2 pkt 2 ustawy o biegłych rewidentach w odniesieniu do emitentów stanowi przykład gold-platingu, będącego dużym i nieproporcjonalnym dla nich obciążeniem w porównaniu do potencjalnych efektów, które mogłoby przynieść jego zastosowanie. Należy również zauważyć, że propozycja UKNF nie stoi w sprzeczności z przepisami unijnymi, gdyż art. 23 ust. 3 lit. c) rozporządzenia 537/2014 stanowi o przeprowadzaniu kontroli na miejscu wobec biegłych rewidentów i firm audytorskich, nie zaś wobec JZP. Usunięcie tego środka nadzorczego wobec emitentów nie spowoduje zatem sprzeczności z prawem europejskim.

1) odpowiednio: ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2024 r. poz. 1035 z późn. zm.) lub ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120 z późn. zm. - w zakresie przepisów odnośnie rewizji finansowej

2) wskazanie, jaki problem istnieje obecnie oraz w jaki sposób zaproponowana zmiana wpłynie na jego rozwiązanie oraz podanie - jeżeli jest to możliwe - danych niezbędnych do szczegółowej analizy oraz opracowania Oceny Skutków Regulacji, w tym uwzględnienie ewentualnych kosztów jakie zaproponowana zmiana może powodować